

[Carlsen-Skiødt.]

fældigt paa vedkommende Lovovertræder, naar ingen Ulykke er sket. Men Lov er Lov, og Lov skal holdes, og det maa ogsaa gælde Bilisterne.

Jeg saa forleden Dag i en Avis en Afgørelse ved Københavns Byret, hvor en Dame stod tiltalt for at have kørt paa en meget befærdet Vej med en Fart langt ud over den tilladte Hastighed. Lovovertrædelsen var der ingen Tvivl om, men Damen forsvarede sig med, at der var jo ingen Skade sket. Dette var nu altsaa ikke hendes Skyld. Dommeren foreslog saa en Bøde paa 200 Kr., og Damen trak sit Checkhæfte op af Lommen, udfyldte en Check og afleverede den, og saa var den Sag klaret, og hun kunde køre videre. Bøden kunde maaske ikke være anderledes, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg vil i denne alvorlige Samfundssag prøve paa at anlægge et helt andet Syn paa den Slags Overtrædelser. Man skal her i Landet have særlig Tilladelse til at eje og bruge Skydevaaben, og der skal ligeledes særlig Tilladelse til at køre Automobil. Begge Dele skal nemlig være en Tillidssag mellem Samfundet og den enkelte Person, der faar en saadan Tilladelse. Det kan vel være nødvendigt, at visse Overtrædelser bliver straffet med Bøde eller Hæfte — Loven skal jo have sin Gang —, men et brudt Tillidsforhold bør medføre, at vedkommende fratages den givne Tilladelse, altsaa i dette Tilfælde Kørekortet, for bestandig eller i alt Fald for en længere Aarrække, f. Eks. 5—10—15 Aar. Dette tror jeg nok skulde hjælpe. Der er vel nok nogle, der vil mene, at det var en meget bitter Medicin at anvende, men hvis den kunde hjælpe, tror jeg alligevel, at Samfundet stod sig ved at anvende denne Medicin.

Naar man følger Retsforhandlingerne i disse Sager, vil man nemlig træffe Personer, der har brudt Tillidsforholdet 2—3—4 eller flere Gange og alligevel kan fortsætte lidt før eller senere. Dersom det gik ind i Bilkøreres Bevidsthed, at et Misbrug af den Tillid, Samfundet viser dem ved at give dem Køretilladelse, vil medføre Fortabelse af Kørekort, blev der sikkert i alt Fald mange Gange udvist større Forsigtighed, og det er jo netop Ansvarsfølelse og Forsigtighed, der tiltrænges fra de bilkørendes Side, og ikke en valen Øllebrødsbarmhjertighed fra Samfundets og Politimyndighedernes Side. Samfundet, det vil sige Befolkningen, maa værges paa dette Omraade, og hensynsløse Personer, der lader

haant om den Tillid, der er vist dem, maa straffes haardt.

Saa vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger om Skole og Kirke. I de senere Aar er der blevet lovgivet paa Skolens Omraade, og naar de to Skolelove, som almindeligt benævnes Tilsynsloven og Folkeskoleloven, er helt gennemført, vil Skolevæsenet og Undervisningen, i Forhold til Fortiden i alt Fald, være betydelig ændret paa mange Maader. Tilsynsloven var vel den, der betød det største Brud med Fortidens aarhundredgamle Tradition, idet den paa afgørende Punkter afbrød Samarbejdet mellem Kirken og Skolen, et Samarbejde, der efter mit Skøn har været et stort Gode baade for Kirken og for Skolen.

Den anden Lov, Folkeskoleloven, vil medføre forøgede Udgifter i de kommende ti Aar, men selve Lovens Tendens, hvad angaar Skolens indre Liv og Undervisning — og her tænker jeg bl. a. paa Formaaalsparagraffen og de Bemærkninger, Undervisningsministeren har knyttet dertil —, har langt stærkere Tilknytning til Fortidens Skoletanker end det Lovforslag, som i sin Tid blev forelagt Rigsdagen af daværende Undervisningsminister Borgbjerg om Folkeskolens Ordning. Mit Parti kunde vel ikke stemme for Loven, da den gennemførtes her i Tinget, fordi der var visse Bestemmelser, vi ønskede ændret — det er nu en Sag for sig. Men jeg vil gerne sige som min Opfattelse, at vi fra kirkelig Side kan udtale vor Anerkendelse over for den nuværende Undervisningsminister, fordi han ændrede det tidligere Lovforslag og derved tilstræbte at imødekomme det Ønske, som der ikke kan være Tvivl om er almindeligt i Befolkningen, at den danske Folkeskole fremdeles skal være en kristen Skole, og at Kristenomsundervisningen skal være i Overensstemmelse med den evangelisk-lutherske Lære og Bekendelsesskrifter. Jeg føler Trang til ogsaa herfra at udtale denne Anerkendelse over for Undervisningsministeren, thi Ret skal være Ret. Hvis Rigsdagen havde ventet med at gennemføre Tilsynsloven, til Ministerskiftet havde fundet Sted, havde den nævnte Lov maaske ogsaa faaet en mindre radikal Affattelse og Forbindelsen mellem Kirken og Skolen var blevet opretholdt i højere Grad, end Tilfældet nu er, og det vilde have været til Glæde for store Dele af den danske Befolkning. Dersom den danske Folkeskole fremdeles som Rettesnor for Undervisningen maa beholde det nu gældende Cirkulære, udsendt i sin Tid af Kultusminister Sthyr, tror jeg, at saavel Kirken